

[Søren Andersen.]

på grund af ægtefællens fortjeneste, må man her have det forsikringsmæssige skudd mere i forgrunden, end tilfældet er i vor nuværende arbejdsløshedslovgivning.

Det er ikke, fordi lovforslaget virker så afskrækkende rent økonomisk, idet det offentlige må betale 14,7 mill. kr. mere, medens kasserne selv skal betale 9,9 mill. kr. Men lovforslagets følger kan ikke alene vurderes efter opgørelsen i dag. Vi ved ikke, hvordan loven skal administreres. Forslaget røber ikke meget om det.

Som allerede nævnt ved jeg ikke, om det kun drejer sig om de overenskomstsmæssige forbedringer eller også de forbedringer, som til tider, og navnlig i en tid som nu, falder fra tid til anden. Derfor ved vi ikke noget om, i hvor høj grad udgifterne kan svulme.

Det er i øvrigt ikke så meget på det pris- og omkostningsmæssige område, jeg har indvendinger mod lovforslaget. Det er selve tendensen; departementschef Dreyer har været inde på det i en artikel i Socialpolitisk Tidsskrift med henblik på den tid, som ganske givet vil oprinde, og som de fleste her i denne sal medvirker til skal oprinde: at vi skal ind i fællesmarkedet. Departementschef Dreyer har her udtalt, at i hvert fald hvor det drejer sig om princippet, er der ingen tvivl om, at der vil ske en harmonisering. Det er ikke meget, der sker her, men alene en svag forskydning bort fra det forsikringsmæssige, altså ud fra mit synspunkt i den forkerte retning. Der er ikke dermed taget stilling til, at det ikke kan være fornødent med en forhøjelse af selve understøttelserne, men spørgsmålet er, hvilket princip man skal lægge til grund for lovforslaget.

Jeg har udtalt en række betænkeligheder, og det har jeg gjort ud fra disse principielle synspunkter, men jeg vil samtidig udtale, at vi naturligvis er villige til at forhandle og se på tingene i et udvalg. Dette lille lovforslag er imidlertid ikke så uskyldigt, som det ved første øjekast kunne se ud til.

Asger Jensen: Den revision af arbejdsløshedsforsikringsloven, som her er foreslået, vil betyde, at reguleringen af forskellige satser for fremtiden vil foregå automatisk. Det må derfor være vigtigt for folketinget at få en grundig behandling af loven ved denne

lejlighed. Det må konstateres, om udgangspunktet er rigtigt, da det er en forudsætning for, at fremtidige reguleringer kan virke på en tilfredsstillende måde.

Det må vel i særlig grad tages op til overvejelse, om der er ting i loven, der skal rettes under hensyn til den såkaldte fulde beskæftigelse. Det ville jo være naturligt, dersom en sådan tilstand af fuld beskæftigelse netop kunne få visse konsekvenser for loven om arbejdsløshedsforsikring. Jeg skal derfor bede den højtærede socialminister om at fremskaffe oplysninger, så at tinget får det fornødne grundlag for at kunne træffe en afgørelse. Der kan vel i denne forbindelse være grund til at få oplyst, hvilke kontingenter der betales til arbejdsløshedskasserne. Man kunne f. eks. sammenligne kontingentet for medlemmerne af de to store kasser for arbejdsmændene og smedene. Det ville også være af interesse at få oplyst, hvilke formuer de enkelte kasser råder over.

For to år siden foreslog den daværende højtærede socialminister, at der skulle gives kasserne ret til at forhøje dagpengene, men således at der ikke blev ydet refusion fra statskassen. Under udvalgsarbejdet blev dette princip frafaldet af regeringspartierne. Vi fik aldrig en rigtig begrundelse for, at dette princip blev forladt. Begrundelsen for forslaget var, så vidt jeg forstod dengang, at nu kunne den højere levestandard betinge, at medlemmer af arbejdsløsheds-kasserne selv var i stand til at sikre sig bedre under en arbejdsløshedsperiode. Dette gælder vel navnlig fag, som har nogen sæsonarbejdsløshed, men hvis årsindtægt i øvrigt svarer til de fuldt beskæftigedes indtægt.

Det foreslås i nærværende lovforslag, at statsrefusionen for de sociale ydelser forhøjes fra 80 til 85 pct., dog kun for kasser, der har en gennemsnitsledighed af mindst 15 dage, og at karensdagene nedsættes fra 6 til 3. Dette sidste vil koste 5,6 mill. kr., heraf er det offentliges andel 2,7 mill. kr., og forhøjelse af refusionsprocenten for de sociale ydelser betyder ligeledes 2,7 mill. kr. Der kunne måske være grund til at tage den tidligere socialministers forslag op igen i stedet for at gå den modsatte vej med at lade det offentlige bære en stadig større procentdel af udgifterne.

Vi kunne have ønsket, at den højtærede